

ΕΤΟΣ 59ον

25 Σεπτεμβρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39 (3043)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὁ λόγος μας ανάλογα με τό πῶς καί με ποιές προϋποθέσεις τόν χρησιμοποιοῦμε γίνεται ἐνεργός ἢ «ἀργός». Οἱ μορφές του ποικίλουν, ὅπως καί οἱ ποιότητές του. Ἐλλοτε γίνεται διαλεκτικός, ὅταν μ' αὐτόν συζητοῦμε διάφορα θέματα πού μᾶς ἀπασχολοῦν, ἄλλοτε ἀποδεικτικός, ὅταν διατυπώνουμε συλλογισμούς καί συμπεράσματα, ἄλλοτε περιγραφικός, ὅταν περιγράφουμε καταστάσεις, τοπία καί φαινόμενα. Γενικά ἡ μορφή, ἡ ποιότητά του καί ἡ «ἐνέργειά» του ἐξαρτῶνται ἀπό τίς χρήσεις, τίς διαθέσεις καί τίς προϋποθέσεις μας. Σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐπισημαίνει ὅτι μέσα στίς προϋποθέσεις τοῦ λόγου μας δέν εἶναι μόνο ἡ καλή γνώση τῆς γλώσσας ἢ ἡ διαλεκτική καί συλλογιστική μας ἰκανότητα. Πρό πάντων εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀλήθειας καί ἡ ἐσωτερική βεβαιότητα γι' αὐτά πού λέμε. Τό «ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα» τοῦ Δαβίδ, τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖ καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, δείχνει ἀφ' ἑνός μὲν ὅτι ὁ ἀποστολικός λόγος εἶναι ἀποτέλεσμα πίστεως –λόγος πίστεως–, ἀφ' ἑτέρου δέ ὅτι ἡ σωπή εἶναι αὐτή πού πρέπει νά ἐπιλέγουμε, ὅταν δέν ἔχουμε μέσα μας τή βεβαιότητα τῆς πίστεως.

Ἡ πίστη θεία δύναμη

Οἱ ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες ὅταν μιλοῦν γιά πίστη δέν τήν ἐννοοῦν σάν μιᾶ ἀπλή ἀνθρώπινη ἐμπιστοσύνη στή διδασκαλία καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ μέσα στόν ἄνθρωπο. Εἶναι δύναμη τοῦ Θεοῦ πού μᾶς πληροφορεῖ ἐσωτερικά γιά ὑπερφυή γεγονότα καί μᾶς μετασκευάζει ἀπό δειλοῦς, ἀδύναμους καί ἀμαθεῖς σέ ἀνδρείους, δυνατούς καί γεμάτους γνώση Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θέλοντας νά ἀποδείξει ὅτι ἡ πίστη εἶναι «δύναμις Θεοῦ» καί ὄχι καρπός διανοητικῆς ἐργασίας βασίζεται σέ τρία γεγονότα: Πρῶτον, στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τῶν Ἀποστόλων. Ρωτᾷ ποῖός ἄλλαξε τήν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. δ΄ 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἄει γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

οἰκουμένη; «Ὁ ἀήλιός ἢ ὁ σκηνοποιός; Ὁ τελώνης ἢ ὁ ἀγράμματος καὶ ἰδιώτης;». Δεύτερον, στή διδασκαλία γιὰ τὸν Χριστό· ὅτι εἶναι Θεός, ἀλλήλα καὶ ἄνθρωπος πού σταυρώθηκε. Κλήθηκαν, δηλαδή, οἱ ἴσαοι νὰ πιστέψουν σὲ κάποιον πού σταυρώθηκε ὡς κακοῦργος, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁμως τοὺς κηρύχθηκε ὅτι μὲ τὴ θεία Του δύναμη ἀναστήθηκε. Τὸν ἴδιο δὲν τὸν γνῶρισαν. Παρὰ ταῦτα πίστεψαν ὄχι μόνο ὅτι σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε, ἀλλήλα καὶ ὅτι ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθει «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Τὸ τρίτο γεγονός εἶναι ἡ καινοτομία τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἀναμόχλησε «παλαιᾶς συνθηκῆς θεμέλια» καὶ ἔπεισε τὴν τότε γνωστὴ οἰκουμένη «ἀποστῆναι τῶν πατρῶν ἐθῶν καὶ πρὸς ἑτέραν μετατάξασθαι πολιτείαν». Ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ πετύχουν οἱ Ἀπόστολοι, ἂν δὲν εἶχαν μέσα τους τὸ «πνεῦμα τῆς πίστεως» καὶ ἐάν «μὴ θεία δύναμις ἦν ἡ πάντα κατορθοῦσα δι' ἐκείνων».

Τὸ πνεῦμα τῆς πίστεως

Ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει στὸν ἀπ. Τιμόθεο ὅτι κάποιοι ἀπ' τοὺς Ἐφεσίους, πού ἀστόχησαν στὴν πίστη, «ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν» καὶ ἤθελαν νὰ εἶναι διδάσκαλοι τοῦ νόμου «μὴ νοοῦντες μήτε ἅ [ἔληγον] μήτε περί τίνων [διεβεβαίουσαν]» (Α΄ Τιμ. 1, 7). Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ ἀσθένεια τῆς πολυλογίας πάνω σὲ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν βεβαιωθήκαμε μὲ τὴν πίστη, ταλαιπωρεῖ διαχρονικά –μὲ τοὺς ποικιλῶνιμους αἰρετικούς– τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πάντα ὑπάρχουν αὐτοὶ πού μιλοῦν χωρὶς νὰ πιστεύουν. Ἡ πού «πιστεύουν», ἀλλήλα δὲν ἔχουν «τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως» μὲ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνώσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τόν θησαυρόν αὐτόν μέσα σέ πλῆθνη σκευῆ, διὰ νά φανῆ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μὲ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δέν ἐγκαταλείπομεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δέν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητόν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ ματαιολογία, ὁ κενὸς λόγος, εἶναι συνέπεια τῆς ἐσωτερικῆς ἀκαρπίας. Εἶναι σημάδι ὅτι δέν ἔχομε καταληφθεῖ ἀπὸ τὸ «Πνεῦμα τῆς πίστεως», πού δέν ἀφήνει καμιὰ ἀμφιβολία στὴν καρδιά μας γι' αὐτὰ πού ἴλεμε καὶ διαβεβαιώνουμε τοὺς ἄλλους. Ἡ πίστη βεβαιώνει τὴν καρδιά μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴν ἐνέργεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ἐλκύει.

Τί σημαίνει ὁμως «πνεῦμα πίστεως»; Ὁ Μ. Ἀθανάσιος θεωρεῖ ὅτι ἡ ἔκφραση αὐτὴ μπορεῖ νά δηλώνει δύο πράγματα: Πρῶτον, «τὴν ἕξιν τὴν ἐπ' αὐτῆς [τῆς πίστεως] γινομένην», δηλαδή τὴν ἀρετὴ καὶ γενικὰ τὸ ἥθος πού προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστη. Καὶ δεύτερον, «τὸ ἐπιχορηγούμενον ἐκ Θεοῦ τῷ πίστιν ἔχοντι πνεῦμα», δηλαδή, δηλώνει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού χορηγεῖ ὁ Θεὸς σ' αὐτόν πού ἔχει πίστη. Λέγοντας λοιπὸν ὁ ἄπ. Παῦλος ὅτι ἔχει «τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως» μὲ τὸν Δαβὶδ –ὁ ὁποῖος εἶπε τὸ «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλη-

25 Σεπτεμβρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ.

Εὐφροσύνης ὁσίας καὶ Παφνουτίου τοῦ πατρὸς αὐτῆς (ε' αἰ.).

Ἦχος: πλ. β' – Ἑωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ε' 1-11.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ὀκτωβρίου, Β' ΛΟΥΚΑ.

Ἀπόστολος: Β' Κορ. ς' 1 - 10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ς' 31-36.

σα»– φανερώνει ότι είχε την ίδια ἀρετή και τό ίδιο πνεῦμα μέ τόν Δαβίδ, και συγχρόνως δείχνει τή μεγάλη συμφωνία πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς Καινῆς και τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διότι και στίς δύο ἔχουμε τήν παρουσία τοῦ ἰδιοῦ Πνεύματος.

Αὐτό πού μᾶς κάνει πραγματικά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό νά ἔχουμε «τό αὐτό πνεῦμα τῆς πίστεως» μέ τοὺς Ἀποστόλους και τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ὁ λόγος μας και κάθε ἐκδήλωση τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς νά εἶναι ἀπαύγασμα τῆς πίστεως.

π. Θ.Β.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Στίς δραστηριότητες τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐντάσσεται και τό ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ὥστε οἱ Κληρικοί, οἱ Κατηχητές και οἱ Συνεργάτες τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, νά ἐπικοινωνοῦν μέ ὅσους ἀπό ἐμᾶς, ἔχουν ἄλλο τρόπο ἐκφράσεως και ἐπικοινωνίας. Τό Σεμινάριο διαρκεῖ δύο ἔτη και ἀκολουθεῖ ἕνα ἔτος Ἐπιμορφώσεως.

- *Ἐγγραφές:* Οἱ ἐγγραφές γίνονται καθημερινά μέχρι τίς 17 Νοεμβρίου, στό Γραφεῖο Κατηχήσεως και Νεότητος, και κατά τίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου.
- *Ἐναρξη μαθημάτων:* Τήν Πέμπτη, 20 Ὀκτωβρίου 2011, θά γίνει ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.
- *Διάγραμμα Λειτουργίας:* Τά μαθήματα διαρκοῦν δύο ὥρες κάθε Πέμπτη και γίνονται ἀνά δεκαπενθήμερο στήν Αἴθουσα διαλέξεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Ἰωάν. Γενναδίου 14, Μονή Πετρακῆ).
Τό πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ Σεμιναρίου περιλαμβάνει τίς ἀκόλουθες θεματικές ἐνότητες: Στό πρῶτο και τό δεύτερο ἔτος σπουδῶν παρέχονται βασικές γνώσεις τῆς Νοηματικῆς Γλώσσας και στό Ἐπιμορφωτικό ἔτος, γνώσεις πού ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν Κατηχητική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.
- *Πληροφορίες:* Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται στό Γραφεῖο Κατηχήσεως και Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272.347-346 (καθημερινά 8 π.μ. – 2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου και Κυριακῆς).

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως και ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
